

a Itaque concludit Cicero dicens hanc præceptionem de officiis ptingens solū ad stoicos pipateticos & academicos: quod i constituedo finē naturā ducē imitanſ: a qua origo summi boni petenda ē. b Est propria: non pertinet ad alias nisi ad has tres disciplinas. c Ea præceptio: præcipere de officiis, i.e. actionibus studiosis i uita humana tēdētibus ad honestū finē. d Quoniā Aristonis: Respondet tacitae obiectioni: & refellit Pyrronē: Aristonē & Herillū. poterat enim obiici: et Pyrro aristo & Herillus possunt præcipere de officiis: quoniā i uirtute summū bonū constituerū: quemadmodum stoici: academicī: & peripatetici. Respondet Cicerō: dicens ipsos potuisse quidē de officio disputare: si reliquissēt aliquē delectū in rebus & actionibus ut ēt ingressus ad officiū. sed cū apud illos oīa promiscua sint: & nihil esse

Itaque propria ē ea præceptio stoicorū et academicorū: et peripateticorū: quoniā Aristonis: Pyronis: et Herilli iampridē explosa ē sentētia: quod tamen habent ius suū disputatione de officio: si rerum aliquē delectum reliquissēt:

agendū tanq̄ bonum aut reiiciendū tanq̄ turpe malumque: cū nullā in actionibus humanis differētiam ponat: & uirtutē ipsam selectione spolient: qua eligunt ea quae ad finē naturae coniunctū perducunt: non possunt disputare de officiis: quae debent esse coniuncta naturae: quā illi oīa reliquebāt: cū dicerēt nihil ē magis secundū naturā q̄ aliud. Vnde electionē & intelligentiā eāḡ rerū: quae naturae congruerent: & eāḡ quae illi contraria erant: relinquebāt: & per consequētis ipsā uirtutē: quae electio est: aut non sine electione: ut dictū iam est. Cum n. ea quae naturae conueniūt eligimus. i.e. oīa honesta: & ea fugimus quae naturae contraria sunt & infesta. i.e. turpes actiones & uitia: uirtutem hēre dicimur. Qui uero uirtutē selectione spoliāt: ipsā uirtutē & prudētiā. sine qua non mō non potest ēē: sed ne intelligi qđē uirtus ē medio tollunt: quis usurpet nomen uirtutis: quae nulla ea potest. ubi nil relinquit expetēdum qđ na- turae magis coniunctū sit q̄ aliud. sequeret enim magna uitiae confusio: ut tā turpia q̄ honesta agere: uirtus ēēt: hi ergo non possūt tractare officiū quod semp ad honestatē respicit: quā illi a turpitudine non feligebāt: dicentes agēdum ēē quicqd i mentē incident: & hoc modo dicebāt hoīem uacare anxietatibus: cupiditatibus: timore: & aliis affectibus: & illā esse beatā uitam i qua nihil ē magis expetendū q̄ aliud. Viues inqt Aristo apud eundē in libris de finibus magnifice atque præclare: si quodcūque uisum erit ages. nunq̄ angeris: nunq̄ cupies: nunq̄ timebis. Cū igif talia sentiret: locū officio non reliquebat: qđ sequit honestatē: & turpitudinē fugit: quippe si studiosi ēē uolumus: necesse ē ut turpia ab honestis discernamus: qđ Pyrrho & Aristo minime fecerūt. Herillus cū solā scientiam & āī perfectionē amplectere de officiis pertinētibus ad uitā degendā disputare non poterat: quoniā nil aliud agendū in uita censem̄t: contemplari & philosophari: & sic causā consilii capiendi in ipsis actionibus reliquebat: & naturā quae uult ut corpus curef & animus. Aliter corpus & corporis partes frustra dedisset ipsa natura si aīum tantū curari uellet: & sic uita humana sustētari non posset: quapropter istoḡ sentētia merito explosa fuit. Et sic Cicero p̄ hanc confutationē constituit sūmū bonū humanū i operatione studiosa & intelligentia eāḡ reḡ: quae sunt secundū naturā: & eāḡ quae contra. Ad hūc ergo finem. i.e. ad ipsā uirtutē tanq̄ ad signū quoddam oīa officia dirigēda sunt. Ideo dicit Seneca: Non disponet singula: nisi is cui uitæ suæ p̄posita ē sūma. Scire dēt quid perat ille q̄ sagittā uult mittef: & tunc dirigere ac moderari manu telū: errat consilia nostra cū non hēnt quo dirigant. ignorati quē portū petat: nullus suus uetus est. Et alibi dicit. Proponamus oportet finē summi boni: ad quē nitamur: ad quē oī factū nōm dictūque respiciat: ueluti nauigātibus ad aliquod signū dirigēdus ē cursus. uita sine p̄posito uaga ē. e. Explosa: reiecta & exclusa. exploido non tantū significat eiicio: sed eiicio manibus: & quidē cū sono pulsantibus: qualiter quempiam e domo e theatro ex aliquo concilio inectione manū atque pulsatione eiicimus. Vnde sentētia dicif explosa: quasi pulsatione manuū eiecta tanquam ipsi illi q̄ huius sentētiae autores ab ipso cōetu iniectis in eos manibus iniecti sunt. Anaxarchū auctore Eusebio: Pyrro audiuit: qui nec sensu nec ratione qcquā posse comprehendēti docens: magno risu oīum explosus ē. Huius opinionis auctor fuit Xenophanes: quem Pythagoras & Nessus audierūt Nessus Metrodorus: Metrodorū Diogenes: Diogenē Anaxarchus: Anaxarchum Pyrrho tamen: quis explosa & reiecta sit. f Haberent ius suū: id est possent iure suo disputare. g Si aliquem delectū: si posuissent aliquam differentiam in rebus agendis: ut aliquid agendū esset potius q̄ aliud. habere enim delectū rerum est inter res ipsas: circa quas humana uita uersat: ponere aliquam differētiā: ut aliqd agendum sit tanq̄ honestum: aliqd uero fugiendū: tāq̄ turpe. Delectus dicitur a deligo deligis: quod idem est: quod feligo & eligo. & facio differentiam: unde selectio dicifa Cicerone: Virtutem inquit in libris de finibus: Pyrrho & Aristo selectione spoliabant. Isti igitur non ponebant aliquam